

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14354-08-09 מדינת ישראל נ' ויזנר

בפני כב' השופטת גיליה רביד

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבישי ויזנר

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

מדובר באירוע שהתרחש בתאריך 7.10.08, בחצות הלילה, כאשר המתלוננת נסעה במונית נהוגה בידי הנאשם. בשלב כלשהו, על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת בקשר לתעריף הנסיעה, ביקשה המתלוננת מהנאשם שיעצור את המונית והיא תשלם עבור הנסיעה עד כה. משהתמהמה הנאשם מלעצור, קפצה המתלוננת מהמונית תוך כדי נסיעה, וכתוצאה מכך נחבלה בראשה ונגרם לה שבר קווי בגולגולת, דמם עכבישי פנימי, והיא נזקקה לאשפוז.

הנאשם, למרות שראה את המתלוננת קופצת מהרכב, ולמרות שידע, או היה עליו לדעת, שהיא עלולה להיפגע, המשיך בנסיעתו מבלי לעצור ולבדוק את מצבה.

הנאשם נעדר הרשעות פליליות אך צבר לחובתו הרשעות תעבורה כמפורט בת/1.

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון שעל פיו תגביל המאשימה את טיעוניה להשתת עונש מאסר בן 6 חודשים שאפשר שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי ואילו ההגנה תהייה חופשיה בטיעוניה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14354-08-09 מדינת ישראל נ' ויזנר

בנימוקיה לאמץ את הרף העליון על פי הסדר הטיעון הדגישה ב"כ המאשימה את חומרתה של העבירה הפוגעת בסולידריות החברתית ומגלמת זלזול בחיי אדם. הנאשם גילה חוסר אחריות וחוסר אכפתיות כלפי המתלוננת כאשר רק בנס לא הסתיים האירוע בתוצאה חמורה יותר או אפילו במוות. לטענת ב"כ המאשימה, על בית המשפט להביע מסר עונשי ראוי ומרתיע, וכתימוכין לטענותיה, הציגה לעיוני פסיקה של בתי משפט שונים שלפיה הוטלו עונשי מאסר בפועל משמעותיים בגין ביצוע עבירות דומות.

לדברי ב"כ המאשימה, לצורך גיבוש הסדר הטיעון כבר לקחה המאשימה בחשבון את הנסיבות לקולא העומדות לזכות הנאשם, כגון עברו הפלילי הנקי, עברו התעבורתי הלא מכביד, העובדה שכתב האישום תוקן וכיום לא מיוחסת לו אחריות לקרות התאונה, וכן את הודייתו וחרטתו. לדבריה, אלמלא האמור לעיל, הייתה עתירת המאשימה להשתתף עונש מאסר לריצוי ממשי, ולכן, אין מקום להקלה נוספת עם הנאשם.

ב"כ הנאשם עתר מנגד להטיל על הנאשם עונש מותנה בלבד ופסילה מלהחזיק רשיון נהיגה. לדברי ב"כ הנאשם, אומנם הנאשם פעל בחוסר שיקול דעת והוא מתחרט על כך, אך לא ניתן להתעלם מכך שכתב האישום תוקן כך שלנאשם לא מיוחסת אחריות לקרות התאונה, שאירעה בעצם בשל רשלנותה של המתלוננת. עוד ביקש הסניגור להתחשב בעברו הפלילי התעבורתי הלא מכביד של הנאשם, חרף היותו נהג מקצועי המרבה לנוע בדרכים. כמו כן, לטענת הסניגור, יש לקחת בחשבון את העובדה שהתאונה לא אירעה במקום מבודד ושכוח אל- שאז היה צריך הנאשם לצפות שאולי לא תוגש עזרה מהירה למתלוננת- אלא הדבר קרה במרכז של עיר.

ב"כ הנאשם הפנה אל החלטת בית משפט העליון בע"פ 9150/08 (מדינת ישראל נגד איתמר ביטון) שם התקבל ערעור המדינה על החלטת בית המשפט דלמטה שלא להרשיע את הנאשם בדין בגין מעורבותו בעבירה דומה, ועם זאת, בית המשפט העליון הסתפק בענישה מותנית בלבד.

גזירת הדין:

העבירה שבה הורשע הנאשם היא עבירה חמורה ביותר, ולא בכדי נקב המחוקק בצידה עונש מאסר של 7 שנים. עבירה זו מגלמת בחובה כשל מוסרי וערכי, זלזול בזולת וקהות חושים לגבי האפשרות שיאוונה לו רע. מכאן החובה העומדת בפני בית המשפט להביע מסר עונשי ראוי בגין המעשה, הן כדי להרתיע את הנאשם העומד בפניו, והן את הרבים.

להבדיל מעבירות תעבורה רבות שהרכיב הנפשי הגלום בהן הוא רשלנות, כלומר, שהנאשם העומד לדין לא היה חפץ בקרות התאונה ולא בתוצאתה החמורה, הרי שהעבירה דכאן היא עבירת כוונה, כאשר בידו של הנאשם היה לנהוג אחרת והוא בחר בדרך הפעולה השלילית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14354-08-09 מדינת ישראל נ' ויזנר

אכן נכון, שבמקרה שלנו חברו נסיבות ספציפיות, שבעטין ראוי לגזור לקולא יחסית את עונשו של הנאשם. נסיבות אלה פורטו לעיל בדברי באי כוח הצדדים ולא אחזור עליהן. עם זאת, קבלת עתירת ב"כ הנאשם להסתפק במקרה זה בענישה מותנית הצופה פני עתיד בלבד, תהווה התחשבות בלתי מידתית עם הנאשם, תוך התעלמות מהאינטרס הציבורי שבוטא קודם.

עיינתי בע"פ 9150/08 שאליו הפנה הסניגור, אך לטעמי אין ללמוד ממנו גזירה שווה לעניינו. לא רק שעיקר המחלוקת שבאה לידי ביטוי באותו פסק הדין הייתה בשאלת הרשעת הנאשם (לאחר שבית משפט דלמטה נמנע מהרשעתו), ולא רק שערכאת ערעור מטיבה אינה נוטה למצות את הדין ולהחמיר משמעותית בעונשו של נאשם, אלא שבאותו מקרה חברו נסיבות שלא ניתן היה להתעלם מהן ובעיקרן העובדה שהנאשם סיים לרצות את עבודות השל"צ שנגזרו עליו על ידי בית המשפט דלמטה. נמצא אפוא, שהסנקציה העונשית הכוללת שהוטלה על הנאשם לא הייתה רק מאסר מותנה ופסילה, אלא גם עבודות של"צ.

גם ע"פ 5599/04 (אשרף גוליאני נגד מדינת ישראל) שאליו הפנה ב"כ הנאשם אינו יכול להוות תקדים בעניינו שכן שם- למרות שהודגשה חומרת העבירה והצורך בהטלת עונש מאסר-היה מדובר באדם שסבל מבעיות בריאות שבעטין כליאה מאחורי סורג ובריח ואפילו עבודות שירות, לא היו סנקציה עונשית רלוונטית.

לעומת פסק הדין שאליו היפנה הסניגור ניתן למצוא בפסיקה מקרים רבים אחרים שבהם הסתיים ההליך הפלילי בהטלת עונשי מאסר לריצוי ממשי, לעיתים אפילו לתקופות לא קצרות (ראה למשל, ע"פ 5000/08 דוד סומך נגד מדינת ישראל, ת"פ 186/03 מדינת ישראל נגד אקשטיין).

לאחר שבחנתי את נסיבות המקרה וטיעוני הצדדים, תוך רצון למצוא את האיזון הראוי בין חומרת העבירה לבין הנסיבות לקולא שפורטו לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים :

1. מאסר בפועל למשך 5 חודשים.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות באופן שהנאשם יעבוד במתנ"ס רמת אליהו ברח' אבא סילבר 2 ראשלי"צ בימים ובשעות שנקבעו בחוות דעת הממונה. הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 21.3.10 ועליו להתייצב ביום זה בשעה 08:00 במפקדת מחוז מרכז ברמלה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14354-08-09 מדינת ישראל נ' ויזנר

2. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

3. אני פוסלת את הנאשם מלהחזיק רשיון נהיגה למשך שנתיים.

4. פסילה על תנאי למשך 3 שנים שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע במשך 3 שנים מהיום.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום א' בניסן תש"ע, 16 מרץ 2010, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

גיליה רביד, שופטת

גיליה רביד, שופטת